

тъ си, и като зе същевременно подъ видъ привилегіи, даруваны на върнитъ жители Наварскы отъ сичкытъ неговы предшественницы владѣтели, еви че неговата воля и благодареніе е да нема при официалныя си входъ друга свита освѣнъ съставената отъ Пампелунскытъ жители. Освѣнъ туй, Негово Величество, благоизволява да устѣпи тѣмъ честиа да пазижтъ тѣ едни и него и палата, до колкото време остане въ града имъ».

Подъ заповѣдта виждаше са само този подписъ: «За царя нашыя господарь и владѣтель, графъ де-Лерма».

Туй рѣшеніе бѣ станжло тѣй бърже, щото виждаше са че рѣшившытъ е билъ само любимецтъ; сумнявахъ са да ли е было поискано мнѣніето и на самыя царь; много мемуары отъ онуй време потвърдывають, че той го научилъ на втория день.

Прижълтъль и растреперанъ отъ негодованіе донъ Жуанъ прочете дваждъ писмото, което открываше предъ сичкыя свѣтъ степенъта на безсилието и на униженіето, до които бѣше достигнжло царското достоинство; безъ да произнесе дума, той подаде писмото на управителя, който като задлъженъ да са распореди споредъ заповѣдта, побърза да остави гостолубивыя домъ, въ който намѣри покровителство и убѣжище.

Старыйтъ патрицій, като останж самъ съ племенника си, впи си очитъ мълчеливо въ него.

«Помнишь ли що ти бѣхъ казалъ? Имахъ ли право да теперж за Испанія и за царя си?»

Като не искаше да са познае сичкото му смущеніе, той отиде въ стаята на дъщеря си Кармена. Момиченцето, растреперано затече са въ пригрѣдкытъ на баща си.

«Чакахъ та, рече му то; като гледахъ че не идешъ, не искахъ да заспѣхъ преди да са върнешъ.

— Боеше ли са?

— Да бояхъ са!

Д'Агвиларъ пригърнж чедото си; той забрави за една минута мыслитъ си, възстаніето, привилегіи